

РЕШЕНИЕ

№ 3345

гр. София, 17.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 14.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **8375** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.
Образувано е по жалба на П. Т. Н. и К. Н. С. срещу мълчалив отказ на кмета на Столична община да допусне изменение на подробния устройствен план на основание чл.134, ал.1, т.2, предл.2-ро ЗУТ по преписка № СОА19-ГР94-2450/21.05.2019г.
Жалбоподателите оспорват посочения отказ като незаконосъобразен. От фактическа страна излагат, че са съсобственици при равни квоти на недвижим имот – ПИ с идентификатор 68134.204.1131 с площ от 125 кв.м, попадащ в кв.204 по плана на [населено място], м.“К. село – център“. Реална част от този имот с площ от 115 кв.м сочат, че попада в предвиденото разширение на [улица]/локално платно/ и към момента е в процедура по отчуждаване по реда на ЗОС. Разширението на булеварда било предвидено с два отделни подробни устройствени плана – ЧЗРП от 1995г. и сега действащия план за регулация, одобрен с Решение № 64 по Протокол № 32/10.12.2001г. на СОС. Предвижданията на тези планове не били приложени в проектния обем, нито в предвидения в чл.208 ЗУТ срок, нито в удължения срок по § 23 ПЗР ЗУЗСО. Към момента локалното платно и обслужващия го тротоар вече били изпълнени и не засягали имота на жалбоподателите, което означавало, че той не е необходим за задоволяване нуждите на общината. Освен това ъгловата сграда, разположена в съседния имот не била предвидена за отчуждаване с ПУП от 2001г., въпреки че представлявала пречка за последващо разширяване на локалното платно, тъй като е разположена на входа му. Предвид това жалбоподателите внесли в СО

искане за допускане на градоустройствена процедура, придружено с мотивирано предложение, в хипотезата на „отпаднала нужда“. В предвидения в чл.135, ал.3 ЗУТ едномесечен срок ответникът не се произнесъл, с което бил формиран мълчалив отказ по подаденото от оспорващите искане. Жалбоподателите молят за отмяната му като незаконосъобразен. Претендират присъждане на направените по производството разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. чрез адв.Х. и жалбоподателят С. чрез адв.А., поддържат изложеното в жалбата и направеното с нея искане за отмяна на оспорения акт.

Ответникът по оспорването, в писмено становище, инкорпорирано в придружителното писмо, с което жалбата е администрирана до съда, мотивира съображения за нейната недопустимост, при условията на евентуалност за нейната неоснователност. Възражението за недопустимост на оспорването е мотивирано с неприложимост на посоченото основание в искането – отпаднала нужда, тъй като за частта от имота, подлежаща на отчуждаване за реализиране на мероприятиято, предвидено с ПУП, е издадена отчуждителна заповед - № СОА19-РД40-29/09.04.2019г. на кмета на СО, оспорена пред съда.

На следващо място се сочи, че от жалбоподателите е подадено предходно заявление от 26.02.2019г., с искане да бъде спряно отчуждителното производство, тъй като сроковете за провеждането му са изтекли и е налице основанието по чл.134, ал.2, т.1 ЗУТ за изменение на ПУП за имота. Във връзка с това заявление се сочи, че по жалби на Н. и С. в съда са образувани две дела - № 4731/2019г. по жалба срещу изричен отказ по заявлението, обективизиран в писмо изх.№ САГ19-ГР00-471-/2/ от 21.03.2019г. на главния архитект на СО и № 5133/2019г. по жалба срещу мълчалив отказ по искането от 26.02.2019г. Предвид обстоятелството, че производството по адм.д. № 4731/2019г. по описа на Административен съд София-град не е приключило намира жалбата, по която е образувано настоящото производство за недопустима. Предвид предприетите действия във връзка с подадените от жалбоподателите заявления, намира, че не е налице мълчалив отказ. В съдебно заседание, съображенията за недопустимост и неоснователност на жалбата се поддържат от юрк.П., която претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу прекомерността на заплатения от жалбоподателите адвокатски хонорар.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на жалбата:

От доказателствата по делото се установява /и това е въпрос, по който страните не спорят/, че жалбоподателите са подали до кмета на СО заявление с вх.№ СОА19-ГР94-2450/21.05.2019г. /л.17 и сл./. Със заявлението те са поискали на основание чл.135, ал.3 ЗУТ допускане изработването на проект за изменение на подробния устройствен план на основание чл.134, ал.1, т.2, предл.2-ро ЗУТ – отпаднала необходимост от изграждане на обекти за задоволяване на общински нужди. По това заявление няма произнасяне от компетентния орган, с оглед което е формиран мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК, т.е. налице е подлежащ на

оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.1 ЗУТ. Този отказ, съгласно разпоредбата на чл.215, ал.4 ЗУТ, подлежи на обжалване в 14-дневен срок. В случая срокът за произнасяне на административния орган е едномесечен /чл.135, ал.3 ЗУТ/ и той е следвало да се произнесе в неговите рамки до 21.06.2019г., вкл., петък, присъствен ден. От 22.06.2019г. започва да тече 14-дневният срок за обжалване на мълчаливия отказ и изтича на 05.07.2019г., петък, присъствен ден. Жалбата, по която е образувано настоящото производство е заведена в деловодството на административния орган на 26.06.2019г., т.е. правото на оспорване е упражнено в преклузивния 14-дневен срок по чл.215, ал.4 ЗУТ. Подадена е от лица, които са адресати на акта и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно.

Неоснователно намира съдът възражението на ответната страна за недопустимост на оспорването, мотивирано с производството, образувано по предходното подадено заявление от оспорващите. Това заявление /вх.№ СОА19-ГР94-981/26.02.2019г., л.121-122/ е с правно основание чл.134, ал.2, т.1 вр. чл.208 ЗУТ като с него е поискано допускане на градоустройствена процедура – предвид това, че не е започнала отчуждителна процедура в предвидените в закона срокове. Процесното заявление е с правно основание чл.134, ал.1, т.2, предл.2-ро ЗУТ /редакцията след изменението на закона, обн.ДВ, бр.25/2019г./ – отпаднала общинска нужда. Поради това, макар и да има идентичност в целения от жалбоподателите резултат, липсва идентичност в предмета на исканията, съответно наличието на постановления изричен отказ по заявлението от 26.02.2019г. не обуславя недопустимост на настоящото производство.

Що се касае до издадената отчуждителна заповед, образуваното по жалбата срещу нея адм.д. № 4913/2019г. по описа на Административен съд София-град е приключило с постановяването на Решение № 1141/23.02.2022г., с което жалбите са отхвърлени. Решението е окончателно на основание чл.27, ал.6, изр.3-то ЗОС. Въпреки този резултат не е налице недопустимост на оспорването, тъй като по делото не са ангажирани доказателства за това, дали е преведено дължимото парично обезщетение по сметка на правоимащите лица, за да се приеме, че имотът е отчужден – чл.29, ал.3, т.1 вр. ал.1 ЗОС.

Въз основа на горното съдът приема, че е сезиран с допустима жалба – подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирани лица и в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващите, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.135, ал.1 ЗУТ лицата по чл.131 – собствениците и носителите на ограничени вещни права, могат да правят искания за изменение на устройствените планове с писмено заявление до кмета на общината, областния управител или министъра на регионалното развитие и благоустройството, в зависимост от вида на плана. Когато искането е за изменение на подробен устройствен план, към заявлението се прилага скица с предложение за изменението му /ал.2/. Според ал.3 на с.р., компетентният орган в едномесечен срок от постъпване на заявлението със заповед разрешава или отказва да се изработи проект за изменение на плана.

На съда е служебно известно, че кметът на Столична община е предоставил правомощията си по чл.135, ал.3 ЗУТ на главния архитект на СО със Заповед №

СОА17-РД09-622/19.06.2017г. - 1.24. от нея. Посоченото обстоятелство не дерогира правомощията на ответника – според мотивите на тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по адм. д. № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС „Делегирайки част от правомощията си на свой подчинен орган, делегиращият не се е лишил от тях въобще. Той е в правото си и сам да постанови акт, за издаването на който вече е делегирал другиму правомощия.“.

Предвид това съдът намира, че заявлението на оспорващите е подадено до компетентен административен орган с оглед нормата на чл.135, ал.3 вр. ал.1 ЗУТ. С оглед законово установените си задължения е следвало ответникът или да се произнесе в едномесечен срок по подаденото заявление или да го препрати на главния архитект на СО, който да упражни правомощието по чл.135, ал.3 ЗУТ в срока за това, съобразно делегираните му правомощия. Липсата на произнасяне в законоустановения срок формира мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК. Същият, макар и да е постановен от компетентен административен орган, не отговаря на изискването за форма на административния акт, регламентирано в чл.59 АПК. Посочената разпоредба изисква актът да е в писмена форма като съдържа реквизитите, разписани в ал.2, както и да бъде мотивиран, т.е. в него да бъдат изложени фактическите основания, въз основа на които органът е приел едно или друго решение. В настоящия случай, предвид неспазеното изискване за форма на административния акт, мотивите към акта са изложени в съпроводителното писмо до съда. Посоченото не представлява основание за отмяна на оспорения акт. Съгласно т.р. № 16/1975 г. на ОСГК на ВС липсата на мотиви към първоначалните административни актове не съставлява съществено процесуално нарушение, като мотивите може да съществуват в преписката - под формата на решение на помощен орган или да бъдат изложени допълнително, както е в настоящия случай, и след като административният акт е в съответствие с тях, това е достатъчно, за да е налице връзка между мотивите и акта. Макар мотивите на административния орган да са формулирани в съпроводителното писмо под формата на съображения за недопустимост на оспорването, по естеството си те представляват доводи по съществуването на спора, а именно за неоснователност на искането на жалбоподателите, съответно на жалбата им.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателите са подали до кмета на СО заявление вх.№ СОА19-ГР94-2450/21.05.2019г. /л.17-18/, с което са поискали допускане изменение на подробния устройствен план на основание чл.134, ал.1, т.2, предл.2-ро ЗУТ за собствения им поземлен имот с идентификатор 68134.204.1131. Към искането е приложено мотивирано предложение /л.19/.

Съгласно скица на поземления имот от 10.07.2018г. /л.74/, имотът е с неправилна форма, разположен е на североизток от [улица], преди кръстовището с [улица], като непосредствено граничи с него. Съгласно удостоверение от 08.08.2017г. на главния архитект на Район „К. село“-СО /л.78/, имот с идентификатор 68134.204.1131 по КККР е идентичен с имот пл.№ 1131, кв.1 по плана на [населено място], м.“Хиподрума“, одобрен с Решение № 64 по протокол № 32 и имот пл.№ 305а, кв.1 по плана на [населено място], м.“К. село – Център“, одобрен със Заповед № РД-09-50-53/23.01.1995г. на главния архитект на С. и Заповед № РД-2400-421/18.10.1995г. на кмета на Район „К. село“-СО.

Със скица-проект № 15-913189/06.12.2018г. /л.91/ е предложено изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри, по силата на което имот с

идентификатор 68134.204.1131 се разделя на два имота с проектни идентификатори 68134.204.1289 и 68134.204.1290, първият с площ от 115 кв.м, а вторият с площ от 10 кв.м.

За имота с площ от 115 кв.м е започната процедура по отчуждаване, видно от обявление с изх.№ СИС18-ПП00-1/130/ от 07.02.2019г. на кмета на Столична община. След публикуване на обявлението – на 26.02.2019г., от жалбоподателите е подадено заявление до кмета на СО, с което те са поискали да бъде допуснато изменение на плана на основание чл.134, ал.2, т.1 ЗУТ – поради изтекъл срок по чл.208 ЗУТ за приемане на действия по отчуждаване на имота и във връзка с това са поискали спиране на производството по отчуждаване на основание чл.208, ал.2 ЗУТ до произнасяне на компетентния орган по искането за допускане изменение на ПУП. С писмо изх.№ САГ19-ГР00-471-/2/ от 21.03.2019г. на главния архитект на СО е отказано спиране на производството по отчуждаване на ПИ с идентификатор 68134.204.1131, както и е отказано да се разреши изработване на проект за изменение на ПУП от 2001г. на основание чл.134, ал.2, т.1 ЗУТ относно поземления имот, собственост на жалбоподателите. След постановяване на отказа от 21.03.2019г. е последвало и издаването на Заповед № СОА19-РД40-29/09.04.2019г. на кмета на СО, с която посоченият по-горе имот с проектен идентификатор 68134.204.1289 е отчужден. Жалбоподателите са оспорили тази заповед като по жалбата им е образувано адм.д. № 4913/2019г. по описа на Административен съд София-град, приключило с постановяването на Решение № 1141/23.02.2022г., с което жалбата е отхвърлена. По жалбата им срещу отказа, обективизиран в писмо изх.№ САГ19-ГР00-471-/2/ от 21.03.2019г. на главния архитект на СО в Административен съд София-град е образувано адм.д. № 4731/2019г. Производството по него е приключило с постановяването на Решение № 118/10.01.2022г., с което е обявено за нищожно писмо-отказ с изх.№ САГ19-ГР00-471-/2/ от 21.03.2019г. на главния архитект на СО в частта, с която се отказва спиране на отчуждителното производство относно ПИ № 68134.204.1131, като делото е изпратено на кмета на СО за произнасяне по компетентност. В останалата част отказът е отменен като незаконосъобразен и преписката е върната на главния архитект на СО за ново произнасяне, съобразно указанията, дадени в мотивите на решението. Решението е обжалвано от ответната страна като по жалбата на главния архитект на СО във ВАС е образувано адм.д. № 3392/2022г., насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 20.09.2022г.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице В. С.. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява, че с Решение № 64/10.12.2001г. на СОС /л.86 по делото/ е одобрен и влязъл в сила ПУП в рамките, на който попада и процесното кръстовище на [улица]с [улица]. С посоченото решение са одобрени регулационен план и застроителен план на м.“Хиподрума“ в обхват [улица], [улица], [улица]и [улица]. Поради реализиране на трасето на метрополитена в района на кръстовището на [улица], който представлява улица III клас – районна артерия и [улица], който представлява улица II клас – градска магистрала с прекъснат режим на движение, съгласно чл.12 от Наредба № РД-02-20-2/20.12.2017г. на МРРБ се налага извършването на строително-монтажни работи, с оглед привеждане на кръстовището в съответствие с решението, прието в застроителния план /л.33/. Това включва

реализиране на транспортен подлез под [улица]и прилежащите му локални платна. Реализирането на това решение налага отчуждаване на ПИ с идентификатор 68134.204.1131 /собствения на жалбоподателите/. Реализираната на място улица /локално платно/ и тротоар пред имота на жалбоподателите, свързваща [улица]с локалното платно на [улица], посока „Центъра“, са част от проекта на транспортния подлез на [улица], съгласно одобрения ПУП през 2001г. Изграждането на подлеза започва през пролетта на 2018г. и завършва през м.май 2020г. Тази улица не отговаря на действащия ПУП, одобрен през 2001г., тъй като е предвидено локалното платно да бъде с ширина 9,00м, а на място е изпълнена с ширина 4,20м. Изпълненото на място локално платно и тротоар не засягат имота на жалбоподателите и не са в рамките на нормативните изисквания, тъй като според Наредба № РД-02-20-2/20.12.2017г. на МРРБ минималната ширина трябва да е 4,50м. За да съответства на предвиденото по ПУП локалното платно се нуждае от разширяване с още 4,80м. Технически е допустимо и възможно частично въвеждане в експлоатация от кръстовище на две нива, когато инвеститорът е преценил, че има необходимост от това. Необходимостта от цялостна реализация на проекта се обуславя според вещото лице от степента на транспортно натоварване в отделните посоки на движение на кръстовището като именно, за да се осигурят две ленти за движение е предвидена ширина на локалното платно от 9,00м. Изменение на плана според предложението на жалбоподателите според вещото лице е невъзможно, тъй като не се осигуряват две ленти за движение по протежение на локала на [улица].

Във връзка с оспорването на това заключение от жалбоподателите, по делото е прието заключение на повторна съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице А. А.. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява, че за реализираната на място улица пред имота на жалбоподателите, свързваща [улица]и локалното платно на [улица], в посока центъра, са одобрени строителни книжа, съставен е акт обр.16 от Държавна приемателна комисия и е издадено Разрешение за ползване № СТ-05-631/21.08.2020г. от началника на ДНСК за строеж „Разширение на Метро С. – III метролиния...“ със съответните подобекти, вкл. Транспортен възел на кръстовището на [улица]с [улица]и [улица]/над Метростанция 14/ и съпътстваща инфраструктура. Този транспортен възел вещото лице сочи, че е описан в обяснителната записка на проекта и е включен в чертежите, съответно е част от проекта. Съгласно действащия ПУП от 2001г. пътният възел е предвиден на две нива като локалното платно на [улица]пред процесния имот по план е с ширина 9,00м, а на място е изпълнено с ширина 4,00м. Тротоарът по регулационния план е с променлива ширина като на място /пред имота на жалбоподателите/ е изпълнен с ширина от 2,80м до 4,50м. Съгласно действащия ОУП, план-схеми на първостепенната улична мрежа на [населено място], [улица]е класифициран като улица от I. клас, като в комуникационно-транспортната схема същият следва да е с 6 ленти – по 3 ленти в посока. Одобреният проект за разширение на метрото - III метролиния, включващ и процесния транспортен възел, според вещото лице не отговаря на ПУП от 2001г. в частта за имот с идентификатор 68134.204.1131, тъй като изпълнената на място

улица и тротоар не отговарят на плана – изпълнената [улица],00м вместо предвидената 9,00м. За да се изпълнят предвижданията на плана според вещото лице следва да се засегне УПИ I-за увеселителен комплекс и сградата, построена в него. Дали е необходимо допълнително разширение на локалното платно пред имота на жалбоподателите, предвид разширението на метрото и скоростен трамвай по [улица]според вещото лице следва да се прецени въз основа на изследване на натовареността на трафика към настоящия период в този участък.

При тези фактически установявания съдът намира, че не е налице соченото в искането на жалбоподателите основание за допускане изменение на плана по чл.134, ал.1, т.2, предл.2-ро ЗУТ, а именно отпаднала необходимост от изграждане на обекта.

Действително предвиденото с ПУП от 2001г. разширение на [улица]в посочената част е включено частично в инвестиционния проект за разширението на метрополитена. Изпълнено е локално платно с ширина 4,20м според първото вещо лице и 4,00м според второто вещо лице. И двете вещи лица са единодушни, че така изпълнено локалното платно не съответства на ПУП от 2001г., тъй като съгласно него трябва да е с ширина 9,00м и да включва две ленти за движение. Изпълненото на място според вещото лице А. съответства на нормативните изисквания за съответния клас улица, към който спада [улица]. Дали това е достатъчно за обслужването на транспортния поток може да се установи само чрез специализирано изследване. То следва да обхване цялостния транспортен трафик в района и всички имоти, засегнати от предвиденото в ПУП от 2001г. разширение на булеварда. Предмет на настоящото производство обаче е само имотът на жалбоподателите. Поради това този въпрос, според настоящия състав, не трябва да се изследва в настоящото производство, тъй като това би било по същество ревизиране предвижданията на влезлия в сила административен акт – ПУП от 2001г. в рамки, излизащи от предмета на делото. Макар основанието по чл.134, ал.1, т.2, предл.2-ро ЗУТ, на което е основано подаденото от жалбоподателите искане на 21.05.2019г., да касае именно отпадане на необходимостта от мероприятиято, предвидено с ПУП и за чието реализиране се налага отчуждаване на имота на жалбоподателите, по делото не се доказва отпадане на общинската нужда. Аргумент в подкрепа на това разбиране е издадената отчуждителна заповед. Следва също така да се посочи, че разширението на булеварда, предвидено с ПУП от 2001г., е частично изпълнено във връзка с реализацията на разширението на метрополитена – конкретно метростанция 14. Изпълнение на инвестиционен проект за разширение на [улица]в съответствие с предвижданията на ПУП, не се твърди по делото да е осъществявано.

За пълнота следва да се посочи, че съгласно чл.77 ЗУТ уличната мрежа в населените места и селищните образувания съобразно функционалното ѝ предназначение се разделя на: 1. първостепенна улична мрежа: I клас - скоростни градски магистрали; II клас - градски магистрали; III клас - районни артерии; IV клас - главни улици; 2. второстепенна улична мрежа: V клас - събирателни улици; VI клас - обслужващи улици. Според ал.2 първостепенната улична мрежа се определя с общ устройствен план, а при

липса на такъв - с подробен устройствен план. Класът на първостепенната и второстепенната улична мрежа се определя с подробния устройствен план. Функционалните, техническите и транспортните параметри на различните класове улици се определят съгласно Наредба № 2 от 2004 г. за планиране и проектиране на комуникационно-транспортните системи на урбанизираните територии – чл.52 от Наредба № 7 от 22 декември 2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони. Посочената в правната норма Наредба № 2/2004г. е отменена с § 5 от преходните и заключителните разпоредби на Наредба № РД-02-20-2/20.12.2017г. за планиране и проектиране на комуникационно-транспортната система на урбанизираните територии – обн. ДВ, бр. 7 от 19 януари 2018г., в сила от 20.02.2018г. Съгласно чл.15 от нея улиците III клас (районни артерии), каквато е [улица], осигуряват транспортното обслужване на градските райони на градовете с население над 30 000 жители, както и техните връзки с улиците от по-висок клас. Функционалните и транспортните характеристики на различните класове улици са дадени в приложение № 2 към чл.18 от наредбата. Следва да се посочи, че стойностите в приложението са минимални и както се посочи са съобразени за градове с население над 30 000 жители. По данни на НСИ към 29.04.2022г. населението на С. наброява 1 307 439 души. Следва също така да се отбележи, че при наличието на преминаващи линии на обществения транспорт, както е в случая /през процесния участък минават линии на автобусния транспорт на С. – заключение на в.л. А./ се съобразяват показателите, посочени в таблица 2 към Приложение 17 към чл.80, както и чл.59, ал.5 от наредбата, а именно минималната ширина на пътната лента следва да бъде 3,25м, а на тротоарите – 2,50м.

Съгласно чл.108, ал.5 ЗУТ предвижданията на плана трябва да са икономично осъществими и да дават възможност за целесъобразно устройство на урегулираните поземлени имоти и на кварталите. Предвижданията на плана от 2001г. целят подобряване на инженерната инфраструктура като конкуриращото се с тях предложение на жалбоподателите касае друго техническо решение, по силата на което не се отчуждава площ от имота им, но по този начин се нарушава транспортната структура на района. Предложеният от тях вариант касае целесъобразността на административното решение, която е извън обхвата на правораздавателната власт на съда /арг. чл.146 АПК/, а на следващо място, защото не е изследван въпроса как това решение ще се отрази на транспортния трафик, защото то неминуемо ще рефлектира върху него. Въпрос на преценка в настоящия случай е законосъобразността на административния акт, а не намирането на най-благоприятното решение за оспорващите чрез засягане интересите на трети лица.

По тези съображения съдът намира, че не е налице соченото от жалбоподателите основание за изменение на ПУП от 2001г. и съответно жалбата им е неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен на основание чл.24 НЗПП с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Т. Н. и К. Н. С. срещу мълчалив отказ на кмета на Столична община да допусне изменение на подробния устройствен план на основание чл.134, ал.1, т.2, предл.2-ро ЗУТ по преписка № СОА19-ГР94-2450/21.05.2019г.

ОСЪЖДА П. Т. Н. и К. Н. С. да заплатят на Столична община сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: